

ÇANAKKALE...MİNNETTARIZ...

KOMUTAN : Abdullahoğlu ÖMER

ER : Hasanoğlu CAFER

ER : İhsanoğlu ALİ

Genç Türk Annesi: Ayşegül YILMAZ

Genç Anzak Annesi : Mary ALLEN

(Şehitlikteyiz...Binlerce insanın koyun koyuna, kefensiz, milliyetsiz birlikte uyuduğu kutsal topraklar. Yabancı olduğu fiziksel özelliklerinden belli olan bir genç kadın, kızıyla birlikte bir mezar taşının kenarında oturuyor. Gözleri nemli, elinde bir kağıt mendille sık sık burnunu siliyor. O sırada oğluna şehitliği, siperleri, savaş alanlarını gezdiren bir Türk anne ağlayan kadını görerek yanına gidiyor.)

AYŞEGÜL : Afedersiniz üzgün olduğunuzu gördüm. Sizin için yapabileceğim bir şeyler var mı?

(Kadının anlamadığını gören Ayşegül aynı soruyu İngilizce olarak sorar. Sonra diyalog İngilizce olarak sürer.)

MARY : Buraları gezmek beni çok duygulandırdı. Büyük büyük babamın hiç tanımadığı bu topraklarda, bir hiç uğruna ölmüş olması, elimizde bir kuru kemiğinin bile olmaması, aradan bu kadar zaman geçmesine rağmen hala içimizi sızlatır.

AYŞEGÜL : Aynı şeyleri biz de yaşadık. Sizi anlıyorum ama topraklarımızı en ufak bir tehdit halinde savunmamız, gerekirse canımızı vermemiz millet olmamızın gereğidir.

MARY : Ben de sizi anlamaya çalışıyorum. Ama bu sizin savaşınız, bizim değil. Büyük dedem hiç tanımadığı, ismini dahi duymadığı bu ülkenin topraklarında neden öldüğünü bilmeden yatıyor.

AYŞEGÜL : Bizim sizden daha şanslı olduğumuz bir gerçek. Büyük dedem bu savaştan yaralı olarak dönmüş. Bizim kültürümüz de bu duruma " GAZİ" lik denir. Gazi dedemden günümüze öyle hikayeler, öyle inanılmaz şeyler duydum ki, babam bunları bize anlatırken adeta nefes almadan, ağzım açık dinlerdim. Size bunlardan bir tanesini anlatmama izin veriniz. Bu belki

üzüntünüzü biraz da olsa hafifletir. Bu kahramanların milliyeti yok inanın bana...

(Der ve Gazi dedenin yaşamış olduğu, ibret dolu öykülerden birini anlatmaya başlar. Bu duruma göre dekor değişir ve rollerini canlandırmak üzere üç erkek öğrenci sahnede ki yerlerini alır.)

MEHMETÇİK CAFER (Gazi Dede)-siperde- : Komutanım erzağımız çok azaldı, cephanemiz zaten az. Bütün siperlerde durum böyleyse işimiz gerçekten zor.

KOMUTAN ÖMER: Böyle konuşma asker.Canımızı vereceğiz ama vatan topraklarından bir karış toprağı bile vermeyeceğiz.

MEHMETÇİK ALİ: He valla ağzına saluk kumandanum...

(Savaş git gide şiddetlenir. Vızır vızır uçuşan mermiler bazen geçecek yer bulamayıp birbirleriyle bile çarpışırlar. Savaşın şiddetiyle her iki tarafın da kayıpları artar, siperler kahraman askerlerin cesetleriyle dolduğı için - onları gömmek üzere -her iki tarafta da geçici ateşkes olur.

Siperdeki asker naaşlarına bakarak:

MEHMETÇİK ALİ : Off off bu ne acı böle Yarabbim. Ne zaman bitecek bu mahşer-i ateş? Aha bu gardaşım az zaman önce yaşıyordu. Daha geçenlerde mektubunu yazmıştım ailesine " İyiyim " diyordu. "İyiyim..." (ağlıyor)

KOMUTAN ÖMER: Üzülme asker, şehadetlik mertebesine ulaştı. Allah bize de nasip etsin. Hadi uyuşmayalım, askerlerimize son görevimizi yapalım. Onları uğurlayalım.

(Kahramanların gömülmesinin ardından siperlere bir sessizlik çöker. Herkes yorgun ve üzgündür.Siperlerin birinden kendi dilerinde bir ağıt yükselir, bizim siperlerden de yanık türküler...)

" İki de keklik bir kayada ötüyor.

Ötme de keklik derdim bana yetiyor..."

(Bu sessizlik ortamında siperler arası dostluklar da oluşuyor. Bir siperden diğerine konserveler, kuru peksimetler vs. atılıyor...Ateşkes bitiyor. Savaş kaldığı yerden tüm şiddetiyle devam ediyor...)

MEHMETÇİK CAFER: Bi daha ailemi görebilecemmi acaba ne dersin Ali ?

MEHMETÇİK ALİ: Ne bilem ben gardaş ne bilem? Beş dakika sona ne olacağını bilemeyiz ki.

(Bu cümleyi der demez, bir Anzak askeri ağır yaralı şekilde siperlerine düşer.)

MEHMETÇİK ALİ: Amanın bu da ne! Gökten adam yağıyor Yarabbi...

MEHMETÇİK CAFER : Düşman askeri bu. Aslanlarım be ne güzel mıhlamışlar.

MEHMETÇİK ALİ: Ne diyon be gardaş. Onu da Rabbim yarattı. Du bi bakayım...Yaşıyor ama fazla zamanı yok Rabbim bilir.

MEHMETÇİK CAFER: Boşver ya hadi koçum savaşmaya devam. Destan yazalım...

MEHMETÇİK ALİ: Yazalım yazmasına da gozüme nasıl bakıyo bu ya. Anaa! elinde de yavuklusunun resmi var garibimin.

MEHMETÇİK CAFER : Senin benim yavuklum yok mu? Anamız , babamız yok mu? Bırak ya. Gelmiyeydi o da burlara.

MEHMETÇİK ALİ: Garibim nereye geldiğini bile bilmiyordur. Ben onu Sargıtepe'ye götüreceğim.

MEHMETÇİK CAFER : Saçmalama değer mi bir düşman askeri için canını zora atmaya. Sargıtepe sürekli bombalanıyor.

MEHMETÇİK ALİ: Türküm, Müslümanım Elhamdülillah. Ama önce insanım, götürmessem insanlığım ölür. Baksana meyil meyil nasıl bakıyo...

(Ve Ali, koca Ali, büyük Ali. O yaralıyı sırtladığı gibi zar zor siperden çıkarak, Sargıtepe'ye (Hastane) doğru yokuşu çıkmaya başlar. Tam geldikleri sırada bir savaş gemisinden gelen bir top güllesi her şeyin sonu olur...)

(Dekor değişir. Ayşegül ve Mary karşılıklı olarak konuşmaktadır.)

AYŞEGÜL: İşte böyle Çanakkale de kahramanlıkların yanı sıra insanlığın da destanı yazılmıştır.

MARY: Gerçekten etkilendim. Teşekkür ederim.

AYŞEGÜL : Bana teşekkür etme. Gel seni bir yere götüreceğim.

(İki kadın Büyük Önder'in o olağanüstü sözlerinin yazdığı kabartma plakanın önüne gelirler)

MARY : Nedir bu?

AYŞEGÜL : Oku lütfen.

" Bu memleketin toprakları üzerinde kanlarını döken kahramanlar! Burada dost bir vatanın toprağındasınız. Huzur ve sessizlik içinde uyuyunuz.Sizler mehmetçiklerle yan yana koyun koyunasınız. Uzak diyarlardan evlatlarını harbe gönderen analar! Göz yaşlarınızı dindiriniz. Evlatlarınız, bizim bağrımızdadır. Huzur içindedirler ve huzur içinde rahat rahat uyuyacaklardır. Onlar bu toprakda can verdikten sonra, artık bizim evlatlarımız olmuşlardır."

(Mary ağlayarak aksanlı bir Türkçeyle fısıldar...

- Tesekurler...Gazi...

Yazan: Pınar YAZICI

Önder Ata İlkokulu 1/D Sınıf Öğretmeni